

Sygn. akt II AKa 227/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Krameris (spr.)
Sędziowie:	SSA Cezariusz Baćkowski SSA Tadeusz Kielbowicz
Protokolant:	Beata Sienica

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniach 29 sierpnia i 2 września 2014 r.

sprawy **R. W.**

oskarżonego z art. 53 ust 2 w zw. z art. 63 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk; art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk; art. 278 § 5 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

R. K. (1)

oskarżonego z art. 53 ust 2 w zw. z art. 63 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk; art. 53 ust 2 w zw. z art. 63 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk; art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

A. R. (1)

oskarżonego z art. 53 ust 2 w zw. z art. 63 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

i T. G. (1)

oskarżonego z art. 53 ust 2 w zw. z art. 63 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk; art. 18 § 3 kk w zw. z art. 63 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomani

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora co do R. W. i apelacji wniesionych przez oskarżonych R. K. (1), A. R. (1) i T. G. (1)

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu

z dnia 27 marca 2014 r. sygn. akt III K 84/13

I. uchyla zaskarżony wyrok w stosunku do A. R. (1) i sprawę tego oskarżonego w całości przekazuje Sądowi Okręgowemu w Opolu do ponownego rozpoznania i jednocześnie eliminuje jego nazwisko z opisu czynów przypisanych innym oskarżonym, zastępując je określeniem „z inną osobą”.

II. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonego T. G. (1) w ten sposób, że:

1 w pkt 29 przyjmuje, że oskarżony po przeprowadzeniu jednego cyklu uprawy konopi innych niż włókniste wytworzył 700 g marihuany o wartości 10.500 zł, a nadto z opisu czynu zawartego w pkt 29 części rozstrzygającej eliminuje ustalenie, że z popełnienia przestępstwa oskarżony uczynił sobie stałe źródło dochodu, a z kwalifikacji prawnej eliminuje art. 65 § 1 k.k., zaś wymierzoną oskarżonemu na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.) karę pozbawienia wolności obniża do 3 (trzech) lat;

1 obniża kwotę zasądzoną w pkt 30 na podstawie art. 45 § 1 k.k. równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa przypisanego mu w pkt 29 do 3.500 zł;

III. tenże wyrok zmienia wobec oskarżonego R. K. (1) w pkt 23 części rozstrzygającej w ten sposób, że przyjmuje, iż przypisany mu w ciągu przestępstw czyn opisany w pkt XII części wstępnej dotyczył wytworzenia w jednym cyklu uprawy konopi innych niż włókniste 700 g marihuany o wartości 10.500 zł, a zasądzoną w pkt 24 części rozstrzygającej wyroku na podstawie art. 45 § 1 k.k. kwotę przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia tego przestępstwa obniża do 3.500 zł;

IV. na podstawie art. 435 k.p.k. zmienia tenże wyrok wobec oskarżonego T. W. (1) w pkt 6 części rozstrzygającej w ten sposób, że przyjmuje, że przypisany mu w ciągu przestępstw czyn opisany w pkt III części wstępnej wyroku dotyczył wytworzenia w jednym cyklu uprawy konopi innych niż włókniste 700 g marihuany o wartości 10.500 zł, a zasądzoną w pkt 7 części rozstrzygającej kwotę przepadku równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia tego przestępstwa obniża do 3.500 zł;

V. zaskarżony wyrok wobec oskarżonego R. W. zmienia w ten sposób, że:

1 na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 85 k.k., art. 86 § 2 k.k. za zbiegające się ciąg przestępstw i przestępstwo przypisane mu w pkt 17 i 20 części rozstrzygającej orzeka karę łączną grzywny w wysokości 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 80 (osiemdziesiąt) zł;

1 na podstawie art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 60 § 5 k.k. oddaje oskarżonego R. W. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego;

VI. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonych T. G. (1), R. K. (1), R. W. i T. W. (1) utrzymuje w mocy;

VII. zwalnia oskarżonych T. G. (1), R. K. (1), R. W. i T. W. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa, z tym, że oskarżonego T. G. (1) zwalnia od uiszczenia opłaty za obie instancje.

UZASADNIENIE

A. R. (1) został oskarżony o to, że:

I w okresie od nieustalonej bliżej daty w 2005r. do czerwca 2006r. w miejscowości P. działając, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. W. (1), R. K. (1), prowadził w co najmniej dwu cyklach, uprawy konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest

nie mniej niż 12 kg środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 180 tys. zł, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy z dn. 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz.U. z dnia 19 września 2005 r.) przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

I w okresie od listopada 2008. do lutego 2010r. w miejscowości U.(...), gm. G., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. W. (1), R. W., R. K. (1), prowadził w co najmniej dziesięciu cyklach, uprawy konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest nie mniej niż 50 kg, środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 750 tys. zł, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

T. W. (1) został oskarżony o to, że :

I w okresie od 2004r. do marca 2005r. w miejscowości M. działając, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. G. (1), R. K. (1), prowadził w co najmniej dwóch cyklach, uprawy konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest około 5 kg środka odurzającego w postaci marihuany o wartości ok. 75 tys. zł, osiągając korzyść majątkową w kwocie 20 tysięcy złotych

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k.

I w okresie od nieustalonej bliżej daty w 2005r. do czerwca 2006r. w miejscowości P. działając, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), R. K. (1), prowadził w co najmniej dwóch cyklach, uprawy konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest około 12 kg środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 180 tys. zł, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

I w okresie od listopada 2008r. do lutego 2010 w U. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), R. W., R. K. (1) prowadził w co najmniej dziesięciu cyklach, uprawę konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość- wynoszącą łącznie nie mniej niż 50 kg - środka odurzającego w postaci marihuany o wartości ok. 750 tys. zł. a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

I w okresie od września 2010r. do dnia 22 lutego 2012 w U. (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z R. W., prowadził w trzech kolejnych cyklach, uprawę konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest ok. 4.8 kg środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 72 tys. zł, przy czym w dniu 22 lutego 2012r. we wskazanym miejscu prowadził kolejny cykl uprawy, obejmujący 496 krzewów konopi innych niż włókniste, mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

I w okresie od listopada 2010r. do 22 lutego 2012 w O. na terenie posesji przy ul. (...), działając w celu osiągnięcie korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, prowadził, w co najmniej czterech cyklach, uprawę konopi innych niż włókniste z której wytworzył poprzez suszenie marihuany, w znacznej ilości, wynoszącej łącznie ok 7 kg o wartości ok. 105 tys zł, przy czym w dniu 22 lutego 2012r. we wskazanym miejscu prowadził kolejny cykl uprawy, obejmujący 174 krzewów konopi innych niż włókniste, mogący dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, a przy tym okresie od września 2011r. do 22 lutego 2012r, wykorzystując instalację dodatkowego przyłącza energetycznego, umożliwiającego pobór energii elektrycznej poza rejestracją dokonywaną przez układ pomiarowo – rozliczeniowy, na potrzeby związane z prowadzeniem opisanych upraw ziela konopi innych niż włókniste dokonał kradzieży energii elektrycznej o nieustalonej wartości, na szkodę (...) SA Oddział w O., a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 278 § 5 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

I w okresie od czerwca 2010r. do dnia 22 lutego 2012 w O. działając w krótkich odstępach czasu z góry powziętym zamiarem, wbrew przepisom ustawy, wprowadził do obrotu, sprzedając nieustalonej osobie, w kolejnych siedmiu transakcjach, znaczną ilość środka odurzającego, w postaci marihuany, w ilości łącznej ok. 11.1 kg o wartości ok. 166.500 zł z czego uzyskał korzyść w wysokości 64.600 zł, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

R. W. został oskarżony o to, że:

I w okresie od listopada 2008r. do lutego 2010 w U. (...), w celu osiągnięcie korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), T. W. (1), R. K. (1) prowadził w co najmniej dziesięciu cyklach, uprawę konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość - wynoszącą łącznie nie mniej niż 50 kg - środka odurzającego w postaci marihuany o wartości ok. 750 tys zł., uzyskując korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 250 tys. zł, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

I w okresie od września 2010r. do dnia 22 lutego 2012 w U.(...), w celu osiągnięcie korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z T. W. (1), prowadził w trzech kolejnych cyklach, uprawę konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest ok. 4.8 kg środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 72 tys. zł, uzyskując korzyść majątkową w kwocie nie mniejszej niż 28.800 zł, przy czym w dniu 22 lutego 2012r. we wskazanym miejscu prowadził kolejny cykl uprawy, obejmujący 496 krzewów konopi innych niż włókniste, mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

I w okresie od co najmniej listopada 2008 r. do 22 lutego 2012 r. w U. (...), w celu osiągnięcie korzyści majątkowej, wykorzystując instalację dodatkowego przyłącza energetycznego, umożliwiającego pobór energii elektrycznej poza rejestracją dokonywaną przez układ pomiarowo – rozliczeniowy, dokonał kradzieży energii elektrycznej na cele produkcji marihuany o wartości 15.155,32 zł, na szkodę (...) SA Oddział w C., a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu,

tj. o przestępstwo z art. 278 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 K.k.,

R. K. (1) został oskarżony o to, że:

I w okresie od 2004r. do marca 2005r. w miejscowości M. działając, w celu osiągnięcie korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. G. (1), T. W. (1), prowadził w co najmniej dwóch cyklach, uprawę konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest około 5 kg środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 75 tys. zł, osiągając korzyść majątkową w kwocie 20 tysięcy złotych

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k.

I w okresie od nieustalonej bliżej daty w 2005r. do czerwca 2006r. w miejscowości P. działając wbrew przepisom ustawy, w celu osiągnięcie korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), T. W. (1) prowadził w co najmniej dwóch cyklach, uprawę konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest około 12 kg środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 180 tys. zł, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

I w okresie od listopada 2008r. do lutego 2010 w U. (...), w celu osiągnięcie korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, działając wspólnie i w porozumieniu z A. R. (1), R. W., T. W. (1), prowadził w co najmniej dziesięciu cyklach, uprawę konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość - wynoszącą łącznie nie mniej niż 50 kg - środka odurzającego w postaci marihuany o wartości ok. 750 tys. zł. a z popełnienia wskazanego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k.

T. G. (1) został oskarżony o to, że:

I w okresie od 2004r. do marca 2005r. w miejscowości M. działając, w celu osiągnięcie korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. W. (1), R. K. (1) prowadził w co najmniej dwu cyklach, uprawy konopi innych niż włókniste, z których wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest około 5 kg środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 75 tys. zł,

tj. o przestępstwo z art. 53 ust. 2 w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 k.k.

I w okresie od nieustalonej bliżej daty w 2005r. do stycznia 2006r. w miejscowości P. działając, w zamiarze dokonania przestępstwa polegającego na prowadzeniu przez A. R. (1), R. K. (1), T. W. (1) wbrew przepisom ustawy, uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, w szczególności poprzez: przekazanie sadzonek roślin konopi innych niż włókniste, udzielenie instruktażu związanego z prowadzeniem uprawy, dotyczącego sposobu oświetlenia, pielęgnacji i nawożenia roślin konopi innych niż włókniste oraz poprzez udostępnienie nieustalonych środków ochrony roślin

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

Z. S. (1) został oskarżony o to, że:

I w okresie od 2004r. do marca 2005r. w miejscowości M. działając, w celu osiągnięcie korzyści majątkowej, w zamiarze dokonania przez T. G. (1), R. K. (1), T. W. (1), przestępstwa polegającego na prowadzeniu, wbrew przepisom ustawy, uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił

jego popełnienie, poprzez montaż specjalistycznej instalacji elektrycznej w tym oświetleniowej, wykorzystywanej bezpośrednio do prowadzenia przedmiotowej uprawy

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

I w okresie od nieustalonej bliżej daty w 2005r. do czerwca 2006r. w miejscowości P. działając, w zamiarze dokonania przestępstwa przez A. R. (1), R. K. (1), T. W. (1), polegającego na prowadzeniu, wbrew przepisom ustawy, uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, poprzez montaż; specjalistycznej instalacji elektrycznej w tym oświetleniowej, jej bieżącą konserwację oraz montaż instalacji grzewczej, wykorzystywanych bezpośrednio do prowadzenia przedmiotowej uprawy

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

I w okresie od listopada 2008. do stycznia 2010r. w miejscowości U. (...) działając, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w zamiarze dokonania przez A. R. (1), R. K. (1), T. W. (1), R. W. przestępstwa polegającego na prowadzeniu, wbrew przepisom ustawy, uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, poprzez montaż specjalistycznej instalacji elektrycznej w tym oświetleniowej, oraz jej bieżącą konserwację, oraz montaż przyłącza energetycznego umożliwiającego R. W. pobór energii elektrycznej, wykorzystywanej do prowadzenia uprawy, z pominięciem układu pomiarowo-rozliczeniowego

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 278 § 5 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k.

T. P. (1) został oskarżony o to, że:

I w okresie od nieustalonej bliżej daty w 2005r. do czerwca 2006r. w miejscowości P. działając, w zamiarze dokonania przestępstwa polegającego na prowadzeniu przez A. R. (1), R. K. (1), T. W. (1), wbrew przepisom ustawy, uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, w szczególności poprzez udzielenie instruktażu związanego z prowadzeniem uprawy; dotyczącego sposobu klonowania roślin konopi innych niż włókniste oraz sposobu suszenia pozyskanego ziela konopi innych niż włókniste,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

T. R. został oskarżony o to, że:

I w okresie od nieustalonej bliżej daty w 2005r. do czerwca 2006r. w miejscowości P. działając, w zamiarze dokonania przestępstwa przez A. R. (1), R. K. (1), T. W. (1), polegającego na prowadzeniu, wbrew przepisom ustawy, uprawy mogącej dostarczyć znacznej ilości ziela konopi innych niż włókniste, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie, w szczególności poprzez udzielenie instruktażu związanego z prowadzeniem uprawy; dotyczącego sposobu klonowania roślin konopi innych niż włókniste oraz sposobu suszenia pozyskanego ziela konopi innych niż włókniste

tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

Sąd Okręgowy w Opolu, wyrokiem z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt: III K 84/13:

1 uznał oskarżonego A. R. (1) za winnego tego, że w okresie od nieustalonej bliżej daty w 2005r. do czerwca 2006r. w miejscowości P. działając, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wbrew przepisom ustawy, wspólnie i w porozumieniu z T. W. (1), R. K. (1), po przeprowadzeniu w co najmniej dwóch cyklach, uprawy konopi innych niż włókniste, wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest nie mniej niż 12 kg środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 180.000 zł, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest uznał A. R. (1) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 53 ust 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 53 ust 2 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw.

z art. 65 § 1 kk wymierzył oskarżonemu A. R. (1) karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 300 (trzysta) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego A. R. (1) z przestępstwa opisanego w punkcie 1 części dyspozytywnej wyroku w kwocie 84.000 (osiemdziesięciu czterech tysięcy) zł,

1 uznał oskarżonego A. R. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie II aktu oskarżenia czynu to jest przestępstwa z art. 53 ust 2 i art. 63 ust 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 53 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył oskarżonemu A. R. (1) karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 350 (trzysta pięćdziesiąt) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego A. R. (1) z przestępstwa opisanego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku w kwocie 300.000 (trzysta tysięcy) zł,

1 na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk połączył kary pozbawienia wolności oraz grzywny orzeczone za zbiegające się przestępstwa i wymierzył oskarżonemu A. R. (1) karę łączną 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 500 (pięćset) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesiąt) złotych,

1 uznał oskarżonego T. W. (1) za winnego popełnienia zarzuconych mu w punktach III i IV aktu oskarżenia czynów z tym iż zapisy o treści: „prowadził w co najmniej dwóch cyklach uprawy konopi innych niż włókniste, z których wytworzył” w zarzutach III i IV zastąpił zapisami o treści: „po przeprowadzeniu w co najmniej dwóch cyklach uprawy konopi innych niż włókniste, wytworzył” oraz przyjął, iż czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw oraz iż z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest uznał oskarżonego T. W. (1) za winnego popełnienia ciągu przestępstw z art. 53 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk przy zast. art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 kk wymierzył oskarżonemu T. W. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

2 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego T. W. (1) z przestępstwa opisanego w punkcie III zarzutów aktu oskarżenia w kwocie 20.000 (dwadzieścia tysięcy) zł,

1 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego T. W. (1) z przestępstwa opisanego w punkcie IV zarzutów aktu oskarżenia w kwocie 48.000 (czterdzieści osiem tysięcy) zł,

1 uznał oskarżonego T. W. (1) za winnego popełnienia zarzuconych mu w punkcie V i VI czynów z tym iż przyjął, że popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, to jest uznał oskarżonego T. W. (1) za winnego popełnienia ciągu przestępstw z art. 53 ust 2 i art. 63 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 53 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk przy zast. art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 kk wymierzył oskarżonemu T. W. (1) karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego T. W. (1) z przestępstwa opisanego w punkcie V zarzutów aktu oskarżenia w kwocie 150.000 (sto pięćdziesiąt) tysięcy zł,

1 uznał oskarżonego T. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie VII aktu oskarżenia czynu to jest przestępstwa z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 278 § 5 k.k. przy zast. art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 53 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu

narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk przy zast. art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 kk wymierzył oskarżonemu T. W. (1) karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 uznał oskarżonego T. W. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie VIII aktu oskarżenia czynu to jest przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 56 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył oskarżonemu T. W. (1) karę 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego T. W. (1) z przestępstwa opisanego w punkcie VIII zarzutów aktu oskarżenia w kwocie 64.600 (sześćdziesiąt cztery tysiące sześćset) zł,

1 na podstawie art. 91 § 2 kk, art. 85 kk i art. 86 § 1 i § 2 kk za zbiegające się przestępstwa i ich ciągi wymierzył oskarżonemu T. W. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 100 (sto) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 na podstawie art. 60 § 3 i § 5 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu T. W. (1) wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 7 (siedmiu),

1 na podstawie art. 73 § 1 kk w zw. z art. 60 § 5 kk oddał oskarżonego w okresie próby pod dozór kuratora,

1 uznał oskarżonego R. W. za winnego popełnienia zarzucanych mu w punkcie IX i X czynów z tym iż przyjął, że popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, to jest uznał oskarżonego R. W. za winnego popełnienia ciągu przestępstw z art. 53 ust 2 i art. 63 ust 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 53 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk przy zast. art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 kk wymierzył oskarżonemu R. W. karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego R. W. z przestępstwa opisanego w punkcie IX zarzutów aktu oskarżenia w kwocie 150.000 (sto pięćdziesiąt) tysięcy zł,

1 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego R. W. z przestępstwa opisanego w punkcie X zarzutów aktu oskarżenia w kwocie 28.800 (dwadzieścia osiem tysięcy osiemset) zł,

1 uznał oskarżonego R. W. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie XI aktu oskarżenia czynu to jest przestępstwa z art. 287 § 5 kk w zw. z art. 65 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 287 § 5 kk w zw. z art. 65 § 1 kk wymierzył oskarżonemu R. W. karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 na podstawie art. 91 § 2 kk, art. 85 kk i art. 86 § 1 kk za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu R. W. karę łączną 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności,

1 na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu R. W. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności na okres próby lat 5,

1 uznał oskarżonego R. K. (1) za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach XII i XIII aktu oskarżenia czynów z tym iż zapisy o treści: „prowadził w co najmniej dwóch cyklach uprawy konopi innych niż włókniste, z których wytworzył” w zarzutach XII i XIII zastąpił zapisami o treści: „po przeprowadzeniu w co najmniej dwóch cyklach uprawy konopi innych niż włókniste, wytworzył” oraz przyjął, iż czyny te popełnione zostały w warunkach ciągu przestępstw, oraz iż z popełnienia przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest uznał oskarżonego R. K.

(1) za winnego popełnienia ciągu przestępstw z art. 53 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 91 § 1 kk przy zast. art. 65 § 1 kk wymierzył oskarżonemu R. K. (1) karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego R. K. (1) z przestępstwa opisanego w punkcie XII zarzutów aktu oskarżenia w kwocie 20.000 (dwadzieścia tysięcy) zł,

1 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego R. K. (1) z przestępstwa opisanego w punkcie XIII zarzutów aktu oskarżenia w kwocie 48.000 (czterdzieści osiem tysięcy) zł,

1 uznał oskarżonego R. K. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIV aktu oskarżenia to jest przestępstwa z art. 53 ust 2 i art. 63 ust 3 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k w zw. z art 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 53 ust 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk przy zast. art. 65 § 1 kk wymierzył oskarżonemu R. K. (1) karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego R. K. (1) z przestępstwa opisanego w punkcie XIV zarzutów aktu oskarżenia w kwocie 150.000 (sto pięćdziesiąt tysięcy) zł,

1 na podstawie art. 91 § 2 kk, art. 85 kk i art. 86 § 1 kk za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu R. K. (1) karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę łączną grzywny w wysokości 200 (dwustu) stawek dziennych z przyjęciem wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 uznał oskarżonego T. G. (1) za winnego popełnienia zarzuconego mu w punkcie XV aktu oskarżenia czynu, z tym iż zapis o treści: „prowadził w co najmniej dwóch cyklach uprawy konopi innych niż włókniste, z których wytworzył” zastąpił zapisem o treści: „po przeprowadzeniu w co najmniej dwóch cyklach uprawy konopi innych niż włókniste, wytworzył” oraz iż z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, to jest uznał oskarżonego T. G. (1) za winnego popełnienia przestępstwa z art. 53 ust 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 65 § 1 kk i za to na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 65 § 1 kk wymierzył oskarżonemu T. G. (1) karę 3 (trzech) lat i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 (sto) stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej na 80 (osiemdziesiąt) zł,

1 na podstawie art. 45 § 1 kk orzekł przepadek równowartości korzyści majątkowej osiągniętej przez oskarżonego T. G. (1) z przestępstwa opisanego w punkcie XV zarzutów aktu oskarżenia w kwocie 35.000 (trzydzieści pięć tysięcy) zł,

1 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie o czyn zarzucony T. G. (1) opisany w zarzucie XVI aktu oskarżenia uznając, iż wyczerpuje znamiona czynu zabronionego z art. 18 § 3 k w zw. z art. 63 ust 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji wchodzącej w życie 21 lipca 2006 roku,

1 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie o czyn zarzucony Z. S. (1) opisany w zarzucie XVII aktu oskarżenia uznając, iż wyczerpuje znamiona czynu zabronionego z art. 18 § 3 k w zw. z art. 63 ust 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji wchodzącej w życie 21 lipca 2006 roku,

1 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie o czyn zarzucony Z. S. (1) opisany w zarzucie XVIII aktu oskarżenia uznając, iż wyczerpuje znamiona czynu zabronionego z art. 18 § 3 k w zw. z art. 63 ust 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji wchodzącej w życie 21 lipca 2006 roku,

1 uznał oskarżonego Z. S. (2) za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie XIX aktu oskarżenia to jest przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 63 ust 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii i art. 278

§ 5 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 63 ust 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,

1 na podstawie art. 69 § 1 k i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu Z. S. (1) wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby lat 5 (pięciu),

1 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie o czyn zarzucony T. P. (1) opisany w zarzucie XX aktu oskarżenia uznając, iż wyczerpuje znamiona czynu zabronionego z art. 18 § 3 k w zw. z art. 63 ust 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji wchodzącej w życie 21 lipca 2006 roku,

1 na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk umorzył postępowanie o czyn zarzucony T. R. opisany w zarzucie XXI aktu oskarżenia uznając, iż wyczerpuje znamiona czynu zabronionego z art. 18 § 3 k w zw. z art. 63 ust 1 ustawy z 29 lipca 2005 roku o przeciwdziałaniu narkomanii w brzmieniu sprzed nowelizacji wchodzącej w życie 21 lipca 2006 roku,

1 na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonych kar grzywny okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: T. W. (1) od dnia 22 lutego 2012 roku do dnia 27 kwietnia 2012 roku, R. W. od dnia 22 lutego 2012 roku do dnia 27 kwietnia 2012 roku,

1 na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności: R. K. (1) od dnia 25 kwietnia 2012 roku do dnia 22 czerwca 2012 roku,

1 na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1989 roku Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Ł. M. 1623,60 zł w tym VAT z tytułu nieopłaconej obrony udzielonej oskarżonemu Z. S. (1) z urzędu,

1 na podstawie art. 627 kpk zasądził od oskarżonych A. R. (1), T. W. (1), R. W., R. K. (1), T. G. (1), oraz Z. S. (1) w części objętej skazaniem na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe,

1 na podstawie art. 632 pkt 2 kpk koszty procesu w części dotyczącej umorzenia postępowania ponosi Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyli imieniem oskarżonych A. R. (2), T. G. (1) i R. K. (1) – ich obrońcy, a nadto Prokurator Okręgowy w Opolu – co do osk. R. W..

Prokurator Okręgowy w Opolu – zaskarżył powyższy wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze wobec oskarżonego R. W..

Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1 k.p.k. wyrokowi zarzucił:

1 obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 85 k.k. w zw. z art. 86 § 1 i 2 k.k. polegającą na pominięciu orzeczenia wobec R. W. łącznej kary grzywny, podczas gdy z uwagi na wymierzenie jednostkowych kar grzywny za przypisane czyny (pkt 17 i 20 części dyspozytywnej wyroku) orzeczenie wzmiankowanej łącznej kary grzywny było obligatoryjne;

2 obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. polegającą na pominięciu orzeczenia o oddaniu R. W. pod dozór kuratora, podczas gdy z uwagi na przyjęcie, że tenże oskarżony przypisanych mu czynów (pkt 17 i 20 części dyspozytywnej wyroku) dopuścił się w warunkach znamionujących uczynienie sobie z ich popełnienia stałego źródła dochodu, orzeczenie o oddaniu skazanego pod dozór kuratora, w okresie próby związanym z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności, było obligatoryjne.

Podnosząc powyższe zarzuty, na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- orzeczenie – za przypisane czyny z pkt 17 i 20 części dyspozytywnej wyroku – przy uwzględnieniu orzeczonych kar jednostkowych, łącznej kary grzywny, w wymiarze stu stawek dziennych z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę osiemdziesięciu złotych;

- orzeczenie o oddaniu w okresie próby R. W. pod dozór kuratora.

Obrońca oskarżonego R. K. (1) –zaskarżył wyrok w pkt 23-28 części dyspozytywnej. Opierając się na przepisach art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 k.p.k. zarzucił :

I obrazę prawa materialnego mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k.), a mianowicie przepisu:

- art. 60 § 3 k.k., wyrażającą się w przyjęciu, że wobec oskarżonego R. K. (1) nie zachodzą przesłanki obligatoryjnego złagodzenia kary, gdy w rzeczywistości wymieniony oskarżony ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstw przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem oraz istotne okoliczności ich popełnienia, co musiało skutkować zastosowaniem wobec niego nadzwyczajnego złagodzenia kary;

- art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, wyrażającą się w przyjęciu, że oskarżony R. K. (1), dopuścił się swoim postępowaniem popełnienia przestępstwa opisanego w pkt XII aktu oskarżenia, gdy w rzeczywistości tak nie było.

II. obrazę przepisów postępowania karnego mającą wpływ na treść wyroku (art. 438 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 427 § 2 k.p.k.), a mianowicie:

1 art. 2 §2 k.p.k. poprzez uchybienie dyrektywie prowadzenia postępowania karnego w taki sposób, aby ustalenia faktyczne były zbliżone do prawdy w takim stopniu, w jakim jest to możliwe, a przez to naruszenie zasady prawdy obiektywnej i oparcie wyroku na nieprawdziwych i wątpliwych ustaleniach faktycznych;

2 art. 4 k.p.k. poprzez uchybienie dyrektywie, zgodnie z którą organy procesowe powinny zachować obiektywny stosunek do sprawy, stron i uczestników postępowania, wyrażające się w bezkrytycznym i nieobiektywnym uwzględnieniu aktu oskarżenia i zawartej w nim wersji wydarzeń pomimo wykazania przez oskarżonego odmiennej wersji zdarzeń w zakresie ilości cykli hodowli marihuany oraz ilości wytworzonych narkotyków, a przez to naruszenie zasady obiektywizmu;

3 art. 4, art. 7, art. 410 oraz art. 424 § 1 k.p.k. poprzez ustalenie okoliczności stanu faktycznego na podstawie materiału dowodowego, który z jednej strony jest niekompletny, a z drugiej strony brak jest umotywowania sądu do takiego postępowania, co nastąpiło wskutek:

- bezpodstawnego przyjęcia, że oskarżony brał udział w wytworzeniu znacznej ilości narkotyków w okresie od 2004 r. do marca 2005 r. w miejscowości M., gdzie rzekomo udało się przeprowadzić jeden pełny i jeden niedokończony cykl upraw konopi innych niż włókniste, z których rzekomo wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest 5 kg środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 75 tys. zł, osiągając korzyść w kwocie 20 tysięcy złotych, co nie polega na prawdzie, gdyż w rzeczym miejscu i czasie doszło co najwyżej do uświelenia wytworzenia marihuany, albowiem nie udało się tam w ogóle wytworzyć środka odurzającego;

- bezprawnego przyjęcia, że oskarżony brał udział w okresie od marca 2006 r. do czerwca 2008 r. w miejscowości P., udało się wytworzyć więcej niż 5-6 kg marihuany, a w miejscowości U. wyprodukowano rzekomo w 4-5 cyklach więcej niż 14-20 kg marihuany, co nie polega na prawdzie;

- bezprawnego przyjęcia, że oskarżonemu udało się w wyniku popełnienia przestępstw osiągnąć korzyść majątkową w łącznej kwocie 218 tysięcy złotych (20 tysięcy złotych + 48 tysięcy złotych + 150 tysięcy złotych) co jest niezgodne z prawdą, albowiem oskarżeni nie wytworzyli wskazanych w akcie oskarżenia ilości marihuany, a dodatkowo musieli z uzyskanych za marihuanę pieniędzy spłacać oskarżonemu A. R. pożyczkę, pobraną na zakup domu w P. oraz opłacić adaptację i remont pomieszczeń;

- przyjęciu, że złożone wyjaśnienia przez R. K. (1) odnośnie ilości cykli hodowli i ilości wytworzonych narkotyków stanowią tylko i wyłącznie przyjętą linię obrony w celu zmniejszenia odpowiedzialności karnej, co nie polega na prawdzie;
- nieprawdziwym przyjęciu, że wewnątrz sprzeczne i niejednoznaczne wyjaśnienia T. W. (1) i R. W. polegają na prawdzie;
- nieprawdziwym przyjęciu, że spójne i konsekwentne wyjaśnienia oskarżonego nie znajdują oparcia w wiarygodnym materiale dowodowym sprawy;
- nieuwzględnieniu tego, że oskarżony R. K. (1) jako jedyny ze współsprawców w 2010 r. dobrowolnie odstąpił od popełniania przestępstw.

4. art. 5 § 1 i 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie na niekorzyść oskarżonego wątpliwości natury faktycznej, a mianowicie okoliczności dotyczących sprawstwa oskarżonego, w szczególności tego, że oskarżony brał udział w wytworzeniu znacznej ilości narkotyków w miejscowości M. (pkt XII aktu oskarżenia oraz pkt 23 części dyspozytywnej wyroku) oraz, że uzyskał korzyści majątkowe w sumach wskazanych w akcie oskarżenia, gdy w rzeczywistości tak nie było.

5. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 391 k.p.k. poprzez dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, a przez to naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, przejawiającą się w szczególności przez:

- wybiórcze potraktowanie wyjaśnień oskarżonego R. K. (1) i korespondujących z nim wyjaśnień T. G. oraz T. P., którym pomimo braku do tego podstaw Sąd tylko w części dał wiarę, jak również
- nieuzasadnionemu przyznaniu waloru wiarygodności niekonsekwentnym, wewnątrz sprzecznym i nielogicznym wyjaśnieniom oskarżonych T. W. (1) i R. W..

6. art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nie wyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych dla sprawy, a w szczególności całkowite pominięcie kwestii tego, że w miejscowości M. nie udało się w ogóle wytworzyć środka odurzającego w postaci marihuany oraz tego, że oskarżony R. K. (1) jako jedyny z współoskarżonych dobrowolnie odstąpił od przestępczego procederu w 2010 r.

7. art. 410 k.p.k. poprzez pominięcie istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności w tym niemożliwości wytworzenia w miejscowości M. w ogóle środka odurzającego.

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść (art. 438 pkt 3 k.p.k.), polegający na:

- uznaniu, że oskarżony brał współudział w wytworzeniu znacznej ilości narkotyków w okresie od 2004 r. do marca 2005 r. w miejscowości M., gdzie rzekomo udało się przeprowadzić jeden pełny i jeden niedokończony cykl upraw konopi innych niż włókniste, z których rzekomo wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest 5 kg środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 75 tys. zł, osiągając korzyść w kwocie 20 tysięcy złotych;
- uznaniu, że oskarżony brał udział w okresie od marca 2006 r. do czerwca 2008 r. w miejscowości P. udało się wytworzyć więcej niż 5-6 kg marihuany, a w miejscowości U. wyprodukowano rzekomo w 4-5 cyklach więcej niż 14-20 kg marihuany;
- uznaniu, że oskarżonemu udało się w wyniku popełnienia przestępstw osiągnąć korzyść majątkową w łącznej kwocie 218 tysięcy złotych (20 tysięcy złotych + 48 tysięcy złotych + 150 tysięcy złotych) prawdą albowiem oskarżeni nie wytworzyli wskazanych w akcie oskarżenia ilości marihuany, a dodatkowo musieli z uzyskanych za marihuanę pieniędzy spłacać oskarżonemu A. R. pożyczkę, pobraną na zakup domu w U..

IV. rażąco niewspółmierność (surowość) kary (na zasadzie art. 427 § 1 i 2 w zw. z art. 438 pkt 4 k.p.k.) wyrażającą się w nieuzasadnionym przyjęciu, że wobec oskarżonego R. K. (1) nie zachodzą przesłanki obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary (art. 60 § 3 k.k.) i wymierzeniu ma na skutek tego w pkt 23 i 26 wyroku kary 3 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności oraz w pkt 28 wyroku kary łącznej 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Stawiając powyższe zarzuty wniósł o:

I uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania;

ewentualnie:

I wymierzenie oskarżonemu kary:

1 za czyn opisany w pkt XII aktu oskarżenia (przy uwzględnieniu prawidłowej kwalifikacji prawnej czynu tj. art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 53 ust. 1 Ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii przy zast. art. 60 § 3 i 6 pkt 2 k.k.) kary 6 m-cy pozbawienia wolności;

2 za czyn opisany w pkt XIII a.o. (przy zastosowaniu art. 60 § 3 i 6 pkt 1 k.k.) kary 1 roku i 6 miesięcy;

3 za czyn opisany w pkt XIV a.o. (przy zastosowaniu art. 60 § 3 i 6 pkt 1 k.k.) kary 2 lat pozbawienia wolności;

4 wymierzenie oskarżonemu R. K. (1) za w/w przestępstwa kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania (na podstawie art. 60 § 3 i § 5 k.k.) na okres próby lat 4.

Obrońca oskarżonego A. R. (1) adw. M. K. zaskarżył wyrok w całości. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na ustaleniu, iż A. R. (1) wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z T. W. (1) i R. K. (1) w miejscowości P., po przeprowadzeniu w co najmniej dwóch cyklach, uprawy konopi innych niż włókniste, wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest nie mniej niż 12 kg środka odurzającego, w postaci marihuany o wartości ok. 180.000,00 zł, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, podczas gdy, prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, zupełnie nie pozwala na poczynienie takich ustaleń, czyniąc ustalenia te, rażąco dowolnymi, i nie znajdującymi oparcia w ujawnionym w sprawie materiale dowodowym w szczególności wobec treści wyjaśnień A. R. (1), które jednoznacznie wykluczają, jakoby to oskarżony miał dopuścić się zarzucanego mu czynu.

1.1 błąd w ustaleniach faktycznych, mający istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, polegający na ustaleniu, iż A. R. (1) wbrew przepisom ustawy wspólnie i w porozumieniu z T. W. (1), R. W. i R. K. (1) w miejscowości U. gmina G., po przeprowadzeniu w co najmniej dziesięciu cyklach, uprawy konopi innych niż włókniste, wytworzył poprzez suszenie znaczną ilość, to jest nie mniej niż 50 kg środka odurzającego w postaci marihuany o wartości ok. 750.000,00 zł, a z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, podczas gdy, prawidłowa analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego, zupełnie nie pozwala na poczynienie takich ustaleń, czyniąc ustalenia te, rażąco dowolnymi, i nie znajdującymi oparcia w ujawnionym w sprawie materiale dowodowym w szczególności wobec treści wyjaśnień A. R. (1), które jednoznacznie wykluczają, jakoby to oskarżony miał dopuścić się zarzucanego mu czynu.

Wskazując na powyższe – na podstawie przepisu art. 427 § 1 k.p.k. -, a także działając na zasadzie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Przed rozprawą odwoławczą oskarżony A. R. (1) przybrał sobie nowego obrońcę (7.08.2014 r.) adw. R. Z., który w dniu 16 sierpnia 2014 r. złożył pismo procesowe zatytułowane „Uzupełnienie apelacji”, powołując jako podstawę prawną jego sporządzenia przepisy art. 445 § 2 k.p.k., art. 431 § 1 i 3 k.p.k., art. 433 k.p.k.

W „Uzupełnieniu apelacji” zgłoszono kilka zarzutów – na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. z wnioskiem o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego T. G. (1) – zaskarżył wyrok co do pkt 29, 30 i 41 części dyspozytywnej. Na podstawie art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił:

I. błąd w ustaleniach faktycznych Sądu I instancji mający wpływ na treść wyroku polegający na przyjęciu przez Sąd, iż oskarżony T. G. działał wspólnie i w porozumieniu z T. W. i R. K. w wytworzeniu środka odurzającego podczas gdy udział i rola oskarżonego ograniczyła się do pomocy do rozpoczęcia uprawy konopi indyjskich przeznaczonej na użytek własny R. K. w miejscowości M., a ponadto Sąd I instancji, nie uwzględnił, iż to R. K. i T. W. „wpadli na pomysł” założenia i prowadzenia plantacji, to R. K. i T. W. dokonali wspólnie zakupu nieruchomości w M., to ci oskarżeni pożyczyci pieniądze na ten cel, T. G. nie znał w tym czasie T. W., T. G. nie miał żadnego związku ze zbiorem konopi, suszeniem konopi indyjskich, czy wprowadzenia do obrotu marihuany oraz podziałem z tego tytułu zyskiem, które to czynności jeżeli miały miejsce wykonywali T. W. i R. K., a ustalając stan faktyczny sprawy Sąd I instancji nie zawarł ani jednego stwierdzenia, iż T. G. miał wytworzyć marihuanę w M. i jaki miał być w tym jego udział oraz na czym konkretnie miało polegać jego inkryminowane zachowanie oraz jaki zamiar temu towarzyszył (jakie były ustalenia wspólnie i w porozumieniu, skoro T. G. i T. W. nie znali się) choć na tej podstawie Sąd I instancji przyjął popełnienie przez oskarżonego zbrodni, jednocześnie za identyczne czynności pojęte na plantacji w P., Sąd zakwalifikował działanie oskarżonego w ramach pomocnictwa, skutkiem czego wyrok Sądu I instancji jest niekonsekwentny.

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku przez Sąd I instancji, polegający na uznaniu, iż oskarżony T. G. wytwarzał środek odurzający w postaci marihuany podczas gdy oskarżony wyłącznie udzielił pomocy do rozpoczęcia uprawy konopi indyjskich (dostarczył sadzonki konopi indyjskich oraz pomocy intelektualnej – udzielał rad co do pielęgnacji roślin, na początkowym etapie), a z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby oskarżony miał jakikolwiek udział przy wytworzeniu marihuany w formie suszenia ziela konopi indyjskich czego Sąd I instancji nie dostrzegł, skutkiem czego bezpodstawnie przypisał odpowiedzialność oskarżonemu T. G. za wytworzenie środka odurzającego.

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na stwierdzeniu przez Sąd I instancji, iż:

- na plantacji w M. przeprowadzono jeden pełen cykl uprawy w ramach którego z 50 sadzonek uzyskano 5 kg marihuany;

- oskarżony T. G. za pozyskanie marihuany wypłacił T. W. (1) i R. K. (1) po 20.000 zł;

podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że na plantacji w M. nigdy nie przeprowadzono pełnego cyklu zakończonego zbiorem, a uzyskanie z 50 sadzonek 5 kg marihuany jest pod względem faktycznym niemożliwe, nadto z zebranego materiału dowodowego nie wynika, aby osk. T. G. wypłacił T. W. i R. K. jakiegokolwiek pieniądze za pozyskanie marihuany.

IV. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na stwierdzeniu przez Sąd, iż oskarżony z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu podczas gdy z żadnego dowodu zgromadzonego w materiale sprawy nie wynika, aby oskarżony T. G. z plantacji konopi indyjskich w M. miał uzyskiwać jakiegokolwiek stały dochód skutkiem czego Sąd meriti w sposób bezpodstawny przypisał oskarżonemu odpowiedzialność karną z tego tytułu.

V. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku polegający na przyjęciu przez Sąd, iż oskarżony z popełnienia przestępstwa uzyskał korzyść majątkową w wysokości 35.000 zł, podczas gdy z zebranego materiału dowodowego nie wynika, że jakiegokolwiek korzyść majątkową miał osiągnąć oskarżony T. G., a oskarżony T. W. nie wspominał w swoich wyjaśnieniach na podstawie których opierał się Sąd I instancji o korzyści jaką miał

uzyskać T. G. wobec czego przyjęcie osiągnięcia korzyści majątkowej w stosunku do T. G. jest dowolne, nie wynika z materiału dowodowego sprawy i jako takie jest rażąco niesprawiedliwe.

VI. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to przepisu art. 4 k.p.k. w zw. z art. 75 k.p.k. poprzez jednostronną, dowolną i bezkrytyczną analizę zebranego materiału dowodowego na niekorzyść oskarżonego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonych T. G., T. W. i R. K. skutkiem czego Sąd ustalając stan faktyczny błędnie przyjął, iż w miejscowości M. oskarżeni wytworzyli 5 kg marihuany z prowadzonej tam plantacji podczas gdy Sąd I instancji winien zważyć, że R. K. działał wspólnie jedynie z T. W., to ci oskarżeni zajmowali się „prowadzeniem” plantacji, z logicznego punktu widzenia byłoby niemożliwe wytworzenie takiej ilości suszu w tym okresie, poza sprzecznymi zeznaniami T. W. nie ma żadnego dowodu potwierdzającego zakończenie pełnego cyklu uprawy konopi indyjskich na plantacji w M..

VII. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to przepisu art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną i bezkrytyczną ocenę wyjaśnień T. W. dokonaną naruszeniem zasad doświadczenia życiowego oraz prawidłowego rozumowania przy pominięciu okoliczności sprzecznych z prezentowaną przez niego wersją wydarzeń polegającą na przyznaniu waloru wiarygodności wyjaśnieniom osk. T. W. pomimo iż cechują się one brakiem logiki, konsekwencji oraz nie znajdują żadnego oparcia w pozostałym materiale dowodowym, a oskarżony T. W. w swoich wyjaśnieniach jest niewiarygodny, relacjonuje czyn który miał miejsce 10 lat temu, z twierdzeń osk. T. W. wynika, że to A. R. zapłacił za wytworzenie i dostarczenie marihuany, a T. G. przekazał pieniądze (vide – k. 808) oraz unikał on konfrontacji na etapie sądowym mając świadomość, iż jego twierdzenia zostałyby obalone a to oskarżony T. W. faktycznie zajmował się prowadzeniem uprawy konopi indyjskich i czerpał z tego stały zysk podczas gdy Sąd I instancji powinien wziąć pod uwagę powyższe okoliczności czego w ogóle nie uczynił, skutkiem czego zupełnie bezkrytycznie przyznał walor wiarygodności wyjaśnieniom T. W., które zmierzały w kierunku art. 60 k.k., a wątpliwości nie zostały rozwiane.

VIII. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dokonanie dowolnej a nie swobodnej oceny wyjaśnień osk. R. K. polegające na bezzasadnym przyjęciu, że wskazywane przez niego okoliczności co do braku wytworzenia na plantacji w M. są tylko przyjętą linią obrony, podczas gdy oskarżony ten precyzyjnie, szczegółowo i konsekwentnie wyjaśnił te okoliczności oraz nieuzasadnione pominięcie innych okoliczności korzystnych dla osk. T. G. bez należytego uzasadnienia przez Sąd I instancji, a dotyczące wyłącznie pomocy przy prowadzeniu uprawy przez T. G., braku jego inicjatywy w powstaniu plantacji, braku partycypowania przez niego w jakichkolwiek zyskach z tego tytułu, celu w jakim miała powstać plantacja, braku wyrażenia zgody przez T. G. na udział w prowadzeniu plantacji w celu wytworzenia wprowadzenia marihuany do obrotu skutkiem czego Sąd I instancji dokonał błędnych ustaleń faktycznych i przypisał odpowiedzialność oskarżonemu G. za zarzucony mu czyn.

IX. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść wydanego w sprawie wyroku a to art. 7 w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną ocenę wyjaśnień T. G. bez uwzględnienia szeregu okoliczności wskazujących na ich wiarygodność oraz znajdujących oparcie w pozostałym materiale dowodowym (wyjaśnienia R. K.) z pominięciem faktu, iż oskarżony dążył do konfrontacji z T. W. na etapie sądowym w celu wyjaśnienia spornych okoliczności, a czego osk. T. W. unikał.

X. naruszenie przepisów postępowania, a to art. 366 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie przez Sąd istotnych okoliczności sprawy świadczących na korzyść oskarżonego T. G. a dotyczących weryfikacji czy T. W. kiedykolwiek był na ogrodzie u osk. T. G., za co i od kogo miał otrzymać pieniądze, czy na plantacji w M. wytworzono marihuanę, sposobu wprowadzenia marihuany i braku jego udziału w tym, roli A. R. (1) w prowadzeniu uprawy konopi indyjskich i ewentualnym wytworzeniu marihuany na plantacji w M. i nieuzasadnionym przypisaniu tych czynności T. G., nadto niewyjaśnienie szeregu zarzutów i twierdzeń oskarżonego T. G. wynikającego z jego wyjaśnień.

XI. naruszenie przez Sąd I instancji przepisów postępowania karnego, a to art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. uniemożliwiające kontrolę instancyjną poprzez brak wskazania w pisemnym uzasadnieniu na czym polegało wytworzenie marihuany przez osk. T. G., na jakiej podstawie Sąd przyjął jego działanie w ramach współsprawstwa, jaka była rola i udział oskarżonego T. G. w wytworzeniu marihuany, na jakiej podstawie miał on uzyskać korzyść majątkową i czerpać

z tego stały dochód przy jednoczesnym braku wskazania precyzyjnych podstaw dowodowych powyższych ustaleń faktycznych przez Sąd I instancji.

Końcowo apelujący wniósł o:

1 zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od czynu przypisanego oskarżonemu w pkt 29 sentencji zaskarżonego wyroku (zarzut XV aktu oskarżenia).

2 w konsekwencji uchylenie punktu 30 wyroku (orzeczenie przypadku korzyści majątkowej);

ewentualnie:

1 zmianę kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu (zarzut XV a/o) w pkt 29 sentencji zaskarżonego wyroku i przyjęcie, iż działanie oskarżonego wyczerpało znamiona przestępstwa z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 u.p.n. i w konsekwencji umorzenie postępowania w stosunku do oskarżonego na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k.

2 w konsekwencji uchylenie punktu 30 wyroku (orzeczenie przypadku korzyści majątkowej).

3 zasądzenie kosztów obrony według norm prawem przepisanych za I i II instancję.

4 zwolnienie oskarżonego z kosztów postępowania w sprawie;

ewentualnie:

1 uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji odnośnie zarzutu 29 sentencji wyroku (XV aktu oskarżenia) oraz punktu 30 i 41 wyroku.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonego T. G. (1).

Apelacja w zasadniczym zakresie nie zasługuje na uwzględnienie.

Podstawowym celem apelacji było wykazanie, że oskarżony T. G. (1) podjętymi działaniami składającymi się na realizację uprawy konopi indyjskich w miejscowości M., nie jest współsprawcą przestępstwa wytworzenia środków odurzających w postaci marihuany (art. 53 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), a jedynie można mu przypisać pomocnictwo do rozpoczęcia uprawy konopi (art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 63 ust. 1 w/w ustawy).

Koniecznym wydaje się w tym miejscu odwołanie się do pojęcia „współsprawstwa” w rozumieniu art. 18 § 1 k.k. z przywołaniem stanowiska doktryny i judykatury.

Według aktualnego brzmienia art. 18 § 1 k.k. zd.drugie współsprawstwo sprowadza się do „wykonania czynu zabronionego wspólnie i w porozumieniu z inną osobą”. W najogólniejszym ujęciu współsprawstwem jest oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego przez dwie co najmniej osoby, z których każda odgrywa istotną rolę w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego.

Współsprawstwem – wedle dominującej w orzecznictwie teorii materialno-objektywnej – jest oparte na porozumieniu wspólne wykonanie czynu zabronionego, charakteryzujące się odegraniem istotnej roli w procesie realizacji ustawowych znamion czynu zabronionego po stronie każdego ze współników. Współsprawcą będzie więc zarówno osoba, która w porozumieniu z inną realizuje całość lub część znamion czynu zabronionego jak i taka, która wprawdzie nie wykonuje czynności odpowiadającej znamieniu czasownikowemu danego czynu zabronionego, ale której zachowanie się - uzgodnione ze współnikiem – stanowi istotny wkład w realizację wspólnego przestępczego zamachu (por. A. Wąsek: Kodeks Karny. Komentarz, tom I, s. 248-251 oraz: Współsprawstwo w polskim kodeksie karnym, Warszawa 1977 r., s. 117).

W tym kierunku wypowiada się judykatura. W jednym z ostatnich orzeczeń Sąd Najwyższy ponownie wyraził pogląd, że : „za współsprawcę na gruncie art. 18 § 1 k.k. może być uznany nie tylko ten, kto wykonuje całość lub część znamion wykonawczych, lecz także ten, którego zachowanie dopełniało zachowanie innych uczestników porozumienia w stopniu, który zgodnie z porozumieniem i podziałem ról współdecydował o popełnieniu przestępstwa” (wyrok SN z dnia 15 stycznia 2014 r., V KK 241/13, Lex nr 1422128).

Także w postanowieniu z dnia 1 marca 2005 r. Sąd Najwyższy wskazał, że dla przyjęcia współsprawstwa (art. 18 § 1 k.k.) nie jest konieczne, aby każda osoba działająca w porozumieniu realizowała osobiście znamiona czynu zabronionego. Wystarczy, że działa w ramach uzgodnionego podziału ról, umożliwiając innemu sprawcy wykonanie czynu. Wspólne działanie wg Sądu Najwyższego zachodzi nie tylko wtedy, gdy każdy ze współsprawców realizuje część znamion, ale także wtedy, gdy nie realizuje żadnego znamienia czasownikowego uzgodnionego czynu zabronionego, ale wykonane przez niego czynności stanowią istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie (OSNKW 7-8/2005, poz. 62).

Podobne stanowisko zaprezentował Sąd Najwyższy w wielu innych orzeczeniach np. w wyroku z dnia 29 czerwca 2006 r., V KK 391/05 OSNwSK 2006/1/1289; w postanowieniu z 20 kwietnia 2000 r., V KK 351/03 OSNKW 2004/nr 5/ poz.53.

Ujęcie współsprawstwa jako wspólnego wykonywania czynu zabronionego zakłada, że czynności podejmowane przez współsprawcę łączą się czasowo z wypełnieniem znamion danego typu czynu.

Przestępstwo wytwarzania środków odurzających (tu: wytwarzania marihuany po zakończeniu uprawy konopi i jej zbiorach), jest dłuższym i wieloczynnościowym procesem. Dlatego w odniesieniu do oskarżonego T. G. (1) niezbędne było zbadanie jego roli w przestępczym przedsięwzięciu z udziałem oskarżonych T. W. (1) i R. K. (1), a w konsekwencji oceny istotności tej roli. Cechą współsprawstwa jest jednocześnie element subiektywny w postaci woli bycia sprawcą, tzn. traktowania czynu jako swój (animus auctoris), a nie działania jedynie z zamiarem udzielenia drugiemu współdziałającemu pomocy w dokonaniu przez niego czynu zabronionego. Sąd Najwyższy wyjaśniał, że definiując w art. 18 § 2 i 3 k.k. inne od sprawstwa formy zjawiskowe popełnienia przestępstwa jakimi są podżeganie i pomocnictwo ustawodawca wprowadził do ich struktury, a ściślej do strony podmiotowej subiektywny stosunek podżegacza i pomocnika do czynu zabronionego oczekiwanego od sprawcy. Czynu tego nie uważają za swój i nie obejmują go własną wolą popełnienia. Nie działają więc animus auctoris. Podżegacz zmierza do wywołania zamiaru popełnienia czynu zabronionego, a pomocnik ułatwia popełnienie takiego czynu przez osobę, która powzięła zamiar jego popełnienia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 2004, V KK 351/03, OSNKW 2004/5/53).

Jak ustalił Sąd Okręgowy w 2004 r. R. K. (1) i T. W. (1) zdecydowali się na wspólne prowadzenie plantacji konopi. Pomysł podsunął im oskarżony T. G. (1). Poinstruował ich jakiego rodzaju posesję należy kupić. Jak wyjaśnił R. K. (k.262) G. znalazł taki dom w M.. Nieruchomość tę formalnie zakupił R. K. (1), ale koszty poniósł wspólnie z T. W. (1). Następnie T. G. (1):

- dostarczył sadzonki młodych roślin w ilości 50 sztuk,
- zorganizował urządzenia tj. lampy o mocy 400 Watt wraz z transformatorem,
- instruował jak sadzić rośliny, pouczył jakiego rodzaju oświetlenie i temperaturę należy utrzymać w pomieszczeniu w czasie wzrostu roślin,
- przyjeżdżał sporadycznie doglądać wzrostu roślin,
- za uzyskany z pierwszej uprawy narkotyk wypłacił R. K. i T. W. po 20.000 zł.

Jak ustalił Sąd meriti drugiego cyklu uprawy oskarżeni nie zakończyli. Z uwagi na roznoszący się zapach kwitnących konopi i obawę ujawnienia tej uprawy, oskarżony T. G. (1) zabrał sadzonki i urządzenia, które wcześniej dostarczył.

Nota bene prace związane z założeniem instalacji elektrycznej wykonywał polecony przez oskarżonego T. G. (1) Z. S. (1).

Rodzaj, charakter i czas podejmowanych przez oskarżonego T. G. (1) czynności nie pozostawia wątpliwości, że słusznie Sąd Okręgowy potraktował go jako współsprawcę. Mając na względzie przytoczone na wstępie poglądy doktryny i orzecznictwa bezsporne jest, że oskarżony T. G. (1) odgrywał istotną rolę w całym przestępczym przedsięwzięciu zarówno w zakresie podjęcia uprawy konopi (art. 63 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii), jak i wytwarzania środka odurzającego w postaci marihuany, mimo, że sam nie brał udziału we wszystkich czynnościach odpowiadających znamionom tych czynów, a w szczególności nie pracował fizycznie przy obróbce ziela konopi. Fakt, że uczestniczył w czynnościach poprzedzających podjęcie uprawy, organizował ją, doglądał w trakcie wzrostu roślin, współdecydował o przerwaniu drugiego cyklu, przeniósł uprawę gdzie indziej, wypłacał pozostałym współsprawcom pieniądze, traktował je jako własne (*animus auctoris*).

Zawężenie przez obronę oceny prawnej działania oskarżonego T. G. (1) do pomocnictwa w uprawie konopi, jest więc nieuprawnione. To prawda, że przestępstwa uprawiania konopi i wytwarzania środków odurzających, są odrębnie penalizowane (tj. w art. 63 i w art. 53 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii). In concreto wszyscy oskarżeni działając wspólnie i w porozumieniu obejmowali swym zamiarem znamiona obu w/w przestępstw. Działalność ich była obliczona na wyhodowanie konopi, a następnie na wytworzenie z nich środka odurzającego w postaci marihuany.

Nie ma w tej sytuacji znaczenia, że oskarżony własnoręcznie nie pielęgnował roślin, nie dokonywał fizycznie ich zbioru, czy też nie uczestniczył w suszeniu, rozdrabnianiu czy segregowaniu ziela konopi. Wykonane przez niego czynności stanowią tak istotny wkład we wspólne przedsięwzięcie, że błędem byłoby sądzić, iż wytwarzanie marihuany dotyczyło jedynie dwóch oskarżonych tj. T. W. (1) i R. K. (1). Poza sporem, kluczowy charakter ma zaangażowanie organizacyjne i intelektualne oskarżonego, nie tylko w czasie poprzedzającym uruchomienie uprawy, ale w jej całym roku, aż do wypłacenia pieniędzy pozostałym oskarżonym, a to wykracza poza pomocnictwo w zakresie przestępstw z art. 63 ust. 3 jak i art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii. Wbrew twierdzeniu skarżącego nie ma znaczenia kiedy poznali się oskarżeni, czy też jakie były relacje towarzyskie między nimi. Ważne jest to, że do kontaktów między tymi osobami doszło i podjęli się przestępczego procederu wspólnie i w porozumieniu.

Słusznie Sąd Okręgowy w największym zakresie oparł ustalenia faktyczne na wyjaśnieniach oskarżonego T. W. (1). On przedstawił całość działalności przestępczej nie umniejszając swojej roli. Jego wyjaśnienia potwierdził w części oskarżony R. K. (1), a nadto uwiarygodnieniem jego słów były wyniki eksperymentu procesowego, podczas którego T. W. (1) wskazał jak, kiedy i gdzie odbierali z R. K. (1) od oskarżonego T. G. (1) pieniądze po 20 tysięcy złotych oraz, że drugi raz był u T. G. z powodu awarii kabla elektrycznego w M. (k.218, t. II). Potwierdzeniem wiarygodności konkretnych wypowiedzi oskarżonego T. W. (1) pozostających w logicznym ciągu jest i to, że jak wyjaśnił, następną nieruchomością po M. zakupili w P. z R. K., a część zapłaty stanowiły pieniądze uzyskane z wytworzenia marihuany w M..

Słusznie zatem Sąd Okręgowy dał wiarę oskarżonemu T. W. (1), a nie R. K. (1), że w M. doszło do zrealizowania pierwszego cyklu uprawy konopi i wytworzenia marihuany. Przerwany został dopiero drugi cykl. Sąd Okręgowy dopuścił się jedynie błędu w ustaleniach co do wielkości plantacji. Uszło uwagi sądu, że T. W. (1) mówił łącznie o 200 krzakach konopi (k.171-173), a sąd skupił się jedynie na 50 sadzonkach dostarczonych przez oskarżonego T. G. (1). Skoro (z powodu braku apelacji prokuratora) ustalenia tego skorygować już nie można, to konsekwencją musiało być przyjęcie w instancji odwoławczej, że oskarżeni T. G. (1), T. W. (1) i R. K. (1) wytworzyli 700 g marihuany (tyle jest średnio z 50 krzaków konopi, taką ilość określa też T. W. – k. 87), co dało wartość 10.500 zł. To natomiast przełożyło się na obniżenie zasądzonych wobec wszystkich trzech oskarżonych kwot równowartości korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa – orzeczonych na podstawie art. 45 § 1 k.k. Zmiana ta wynikała wyłącznie z pomyłki sądu, mimo, że nie odzwierciedla w pełni rzeczywistości.

Nota bene w apelacjach zasadnie podnoszono zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na niemożności wytworzenia 5 kg marihuany z 50 krzaków konopi. Wobec zarzutu o błędzie w ustaleniach co do przyjęcia, że oskarżony

T. G. (1) uzyskał korzyść z przestępstwa zauważyć należy, że wszyscy oskarżeni działali wspólnie i w porozumieniu. Przyjęta ostatecznie wartość marihuany opiewa na 10.500 zł (za 700 g). Skoro oskarżony T. G. (1) wypłacał pozostałym oskarżonym należną im część, logika nakazuje uznać, że jako współsprawca czynu, co najmniej taką samą część pozostawił dla siebie. Co do każdego współsprawcy policzono korzyść po 1/3.

Sąd odwoławczy nie stwierdził błędu w zakresie prawidłowości oceny wyjaśnień oskarżonych T. W. (1) i R. K. (1) (o tym ostatnim będzie mowa niżej). Jak już wyżej podniesiono zasługiwały na wiarę wyjaśnienia oskarżonego T. W. (1) w całej rozciągłości. W niniejszej sprawie opisał cztery przedsięwzięcia przestępcze związane z uprawą konopi i wytwarzaniem marihuany, tj. w M., P., U. i w O.. Jego wyjaśnienia pomimo, że dotyczą zdarzeń sprzed lat w znacznym zakresie dały się weryfikować innymi dowodami (tu: częściowo wyjaśnieniami R. K., i wynikami eksperymentu procesowego, który wykluczył nieznaną topografię, czy miejsca zamieszkania T. G. (1)). Posiadanie zaś gotówki za zbycie wytworzonej w M. marihuany i zainwestowanie tych pieniędzy w kolejną nieruchomość w P., czyni pomówienia oskarżonego T. W. (1) w pełni wiarygodnymi. W sytuacji kiedy oskarżony T. W. przyjmuje rolę „małego świadka koronnego” (art. 60 § 3 k.k.) i ujawnia całość działalności przestępczej swojej i osób z nim współdziałających, to nie ma żadnych powodów do mówienia nieprawdy np. co do ilości cykli prowadzonej uprawy konopi w M., oraz momentu i przyczyn jej przerwania.

Przy ocenie dowodów – wbrew zarzutowi apelacji – Sąd Okręgowy nie naruszył zasady wyrażonej w art. 7 k.p.k. Nie naruszył zasady obiektywizmu wyrażonej w art. 4 k.p.k. w zw. z art. 175 k.p.k., art. 366 ani art. 410 k.p.k. Podstawę wyroku stanowiły wszystkie okoliczności ujawnione w toku rozprawy, które pozwalały na powzięcie przeświadczenia, które dowody i w jakim zakresie mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych.

Odnosząc się do drobiazgowych wywodów apelacji mających stanowić uzasadnienie zarzutów błędu w ustaleniach faktycznych oraz obraży przepisów postępowania stwierdzić należy, że są bezzasadne lub nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia.

1) Nie jest prawdą, że Sąd nie stwierdził działania oskarżonego T. G. (1) w ramach współsprawstwa, skoro w opisie czynu przyjęto działanie wspólne i w porozumieniu, a uzasadnienie zawiera motywację współsprawstwa.

2) Słusznie w wyroku przyjęto, że ustalona korzyść majątkowa uzyskana przez oskarżonego T. G. (1) jest konsekwencją ustalenia działania z wspólnym zamiarem i w porozumieniu.

3) Włączenie T. G. (1) do grona pomysłodawców wynika z faktu, że „znalazł nieruchomość w M.” (wyjaśnienia R. K. k. 262).

4) Nieuprawniony jest zarzut o nieustaleniu zamiaru sprawców jaki towarzyszył im w związku z założeniem plantacji. Zamiar sprawców pomijając, że wyartykułowany przez dwóch oskarżonych daje się wywodzić, ze sposobu działania, zwłaszcza po zbiorach konopi, wszak oskarżeni wytworzyli zeń marihuanę i ją zbyli. To jednoznacznie wskazuje na chęć zarobkowania, a nie użycie narkotyku na własne potrzeby.

5) Zakres działania oskarżonego T. G. w P. nie jest do końca tożsamy z działaniem w M., a nadto zważyć należy, że oskarżyciel publiczny wyroku w tym zakresie nie zaskarżył.

6) Pomówienia oskarżonego T. W. (1) zostały przeanalizowane przez Sąd meriti i spełniają wszystkie kryteria wymienione w apelacji. Drobne nieścisłości w wyjaśnieniach oskarżonego T. W. nie mają wpływu na całokształt jego depozycji. Nie ma znaczenia kiedy oskarżony T. W. (1) wyjaśnił na temat udziału w przestępstwie oskarżonego T. G. (1). Skoro uczynił to po pouczeniu o treści art. 60 § 3 k.k., to tym bardziej jest wiarygodny i lojalny wobec organów ścigania, więc zasłużył na status „małego świadka koronnego”.

7) Skazanie 3 oskarżonych za wytwarzanie środka odurzającego w postaci marihuany w ramach działania wspólnie i w porozumieniu (art. 18 § 1 k.k.) nie wymaga zawarci w opisie czynu, który z nich jakie konkretnie wykonywał prace fizyczne związane z przetworzeniem wyhodowanych konopi (o pojęciu współsprawstwa była mowa na wstępie).

8) Wprowadzenie do obrotu marihuany nie było przedmiotem zarzutów objętych aktem oskarżenia w niniejszej sprawie.

9) Odmowa składania na rozprawie wyjaśnień przez każdego oskarżonego jest jego uprawnieniem, z czego nie należy czynić zarzutu ani pod adresem oskarżonego, ani pod adresem Sądu orzekającego. Rzeczą sądu jest i w takich okolicznościach dokonać oceny dowodów i podjąć końcowe rozstrzygnięcie. Korekta wyroku była co do zasady wynikiem innych przyczyn niż podniesione w apelacji.

Zmiana opisu czynu dotyczącego wszystkich trzech oskarżonych, którym zarzucono popełnienie w zbiegu kumulatywnym przestępstw z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 3 (w związku z uprawą konopi i wytwarzanie marihuany w miejscowości M.), determinowana błędnym ustaleniem ilości posadzonych krzaków konopi – dotyczyła nie tylko ilości wytworzonej marihuany (przyjęto 700 g), ale także wyrażała się wyeliminowaniem z opisu czynu przypisanego T. G. (1) ustalenia, że z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, a z kwalifikacji prawnej art. 65 § 1 k.k.

Wytworzenie w trakcie 1 kilkutygodniowego cyklu uprawy konopi 700 g marihuany o wartości 10.500 zł i osiągnięcie stosunkowo niewielkiej realnej korzyści w wysokości 3.500 zł (przyjętej w zmodyfikowanym wyroku), nie uprawniałoby do uznania, że sposób bezprawnego uzyskania korzyści był długotrwały i powtarzalny – co znamionuje pojęcie „stałe źródło dochodów” (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 12.04.2012 r., II AKa 79/12, Lex nr 1220218).

Zmiana ustaleń i kwalifikacji na korzyść oskarżonego T. G. (1) skutkowałą też obniżeniem kary do ustawowego minimum tj. do lat trzech. Przemawiała za tym zwłaszcza potrzeba zachowania wewnętrznej sprawiedliwości wyroku, przy uwzględnieniu skali działalności innych osób, jakkolwiek oskarżony T. G. (1) był już uprzednio karany za przestępstwo z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii.

Odnosnie do apelacji obrońcy oskarżonego R. K. (1).

Apelacja obrońcy oskarżonego R. K. (1) okazała się niezasadna, przede wszystkim dlatego, że oskarżony nie zasługuje na dobrodziejstwo nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 3 k.k. Według tego przepisu Sąd stosuje nadzwyczajne złagodzenie kary, a nawet może zawieść jej wykonanie w stosunku do sprawcy współdziałającego z innymi osobami w popełnieniu przestępstwa, jeżeli ujawni on wobec organu powołanego do ścigania przestępstw, informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia. Oznacza to, że ustawa warunkuje możliwość zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary w oparciu i ten przepis, aby sprawca ujawnił informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia.

Termin „ujawni” oznacza przekazanie przez sprawcę wszystkich znanych mu informacji dotyczących własnego zachowania i zachowania osób współdziałających. Owo ujawnienie łączyć się musi z wszechstronnym wyjaśnieniem okoliczności przestępstwa, roli poszczególnych współdziałających osób, a w tym także roli ujawniającego, nadto winno też zawierać informacje o wyrządzonej szkodzie i podziale zysków (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 listopada 2013 r., II KK 184/13, BIul. PK 2013/11/13-15; wyrok Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 22 października 2013 r., II AKa 70/13, Lex nr 1394263).

Jak to określił Sąd Najwyższy składający wyjaśnienia, chcąc skorzystać z obligatoryjnego nadzwyczajnego złagodzenia kary na podstawie art. 60 § 3 lub 4 k.k., musi być lojalnym procesowym współpracownikiem organów ścigania oraz organów wymiaru sprawiedliwości, i właśnie dlatego nazywany jest „małym świadkiem koronnym” we własnej i cudzej sprawie karnej (postanowienie Sądu Najwyższego z 20 listopada 2013 r., II KK 184/13).

Ustawodawca wymaga zatem aby sprawca chcący skorzystać z dobrodziejstwa określonego w art. 60 § 3 k.k. ujawnił okoliczności istotne, to jest takie, które pozwalają ustalić i udowodnić popełnienie przestępstw ich sprawcom, zapobiec zagrożeniom jakie stwarza istnienie tych jednostek oraz położyć kres ich działalności. Ponadto muszą to być informacje ważne, doniosłe, umożliwiające bezpośrednie uzyskanie dalszych informacji lub wskazujące na konkretne osoby jako sprawców, pozwalające na postawienie zarzutów, jak też umożliwiające stworzenie określonej logicznej wersji śledczej

(zob. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 16 października 2013 r., II AKa 298/13, Lex nr 1392140; Z. Cwiakalski. Komentarz do art. 60 k.k., SIP Lex-el.).

Wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) takich cech – wbrew apelującemu – nie zawierają. Oskarżony nie do końca przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, które dotyczyły prowadzenia uprawy konopi i wytworzenia marihuany w miejscowościach: M., P. i U.. Zaprzeczył bowiem, że w M. doszło do ukończenia pierwszego cyklu uprawy, a w konsekwencji zaprzeczył wytworzeniu marihuany i uzyskaniu jakiegokolwiek korzyści majątkowej, jak też nie przedstawił pełnej roli w tym przedsięwzięciu oskarżonego T. G. (1). Co do pozostałych upraw zakwestionował przyjęte w zarzutach ilości wytwarzanych środków odurzających w postaci marihuany.

O uprawie konopi w M. była mowa w pkt I niniejszego uzasadnienia. Raz jeszcze należy podkreślić, że słusznie Sąd Okręgowy ustalił, w oparciu o wyjaśnienia T. W. (1), że do zbiorów z pierwszego cyklu uprawy konopi doszło, że sprawcy wytworzyli marihuanę, a oskarżony T. G. (1) wypłacił im potem pieniądze, które następnie zainwestowali w P.. Nie składając wyjaśnień zgodnych z rzeczywistością, szczerych i konsekwentnych, oskarżony nie wykazał się lojalnością procesową – wymaganą dla zastosowania art. 60 § 3 k.k.

Odnośnie do upraw konopi w P. i U., oskarżony R. K. zdecydowanie zaniżał ilości wytworzonej marihuany. W tym zakresie również Sąd Okręgowy oparł ustalenia faktyczne na wyjaśnieniach oskarżonego T. W. (1). Oceniając wartość dowodową jego wyjaśnień słusznie Sąd orzekający nadal im walor prawdziwości. Z logicznego punktu widzenia brak podstaw, by oskarżony T. W. (1) bądź przyznawał się do czynów niepopołnionych lub też, by miał interes w zawyżaniu ilości marihuany wytworzonej i wielkości osiągniętej korzyści majątkowej. Przecież ma to wpływ na kwalifikację prawną, wymiar kary i orzeczenie środka karnego w trybie art. 45 § 1 k.k.

Słusznie zatem Sąd Okręgowy uznał, że oskarżony R. K. (1) nie mówiąc do końca prawdy, zmierzał do zniwelowania własnej odpowiedzialności karnej, a po części chronił oskarżonego T. G., co wykazał proces. Skarżący lansując wersję oskarżonego R. K. (1) o nieukończeniu żadnego cyklu uprawy konopi w M., i niewytworzeniu tam w ogóle marihuany, stawia zarzut błędu w ustaleniach faktycznych (pkt III) oraz zarzuty: obrazy prawa procesowego przepisów art. 4, 7, 410, 424 § 1, art. 5 § 1 i 2 k.p.k., art. 366 § 1 k.p.k.

Wszystkie te zarzuty są bezzasadne. Dokonując ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy dysponował określonymi dowodami, które był zobowiązany ocenić i to uczynił, nie naruszając zasady swobodnej oceny dowodów, ani zasady obiektywizmu. Przyjął jako prawdziwą wersję podawaną przez oskarżonego T. W. (1), która w pewnym tylko zakresie pokrywa się z wyjaśnieniami oskarżonego R. K. (1). Sąd Apelacyjny w pełni zaakceptował ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd orzekający. Oczywiście jest, że długi upływ czasu od czynów, mógł zatrzeć w pamięci szczegóły konkretnych faktów i zdarzeń, ale co do zasady oskarżony T. W. (1), który w pewnym okresie rzeczywiście nadużywał alkoholu, był w stanie opisać okoliczności rozpoczęcia i organizacji uprawy konopi w M., wskazując jak doszło do nabycia przez R. K. (1) nieruchomości w M., w jaki sposób dokonano sadzenia krzaków konopi, kto pilnował uprawy, jaką rolę każdy z oskarżonych odgrywał i jakie były zbiory konopi, ile wytworzono marihuany oraz ile za nią otrzymali pieniędzy od T. G. (1). Jeżeli oskarżony R. K. (1) twierdzi, że do zbioru konopi w M. nie doszło, to Sąd miał prawo mu nie dać wiary i ta ocena jest prawidłowa.

W kontekście zarzutów zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego T. G. (1) zauważyć należy, że wyjaśnienia oskarżonego R. K. (1) są niekonsekwentne. O ile w przywołanych w apelacji wyjaśnieniach na k. 1108 oskarżony twierdził, że sam znalazł nieruchomość w M., to na k. 262 podał, że: „G. znalazł taki dom w M.”. Zdanie zaś przytoczone w apelacji o podjęciu decyzji z T. W. o likwidacji plantacji jest o tyle nieprawdziwe, że oderwane od całości zdarzeń. Obrona pomija, że po likwidacji uprawy (drugiego cyklu wg T. W.), sadzonki zabrał G. (k. 262 – wyjaśnień R. K.). Z tego wypływa logiczny wniosek o decyzjach wspólnych, konsultowanych, a zatem podejmowanych w porozumieniu, co także wpływa na ustalenie współsprawstwa wszystkich trzech oskarżonych. Powoływanie się zaś przez obrońcę oskarżonego T. G. na wyjaśnienia oskarżonego R. K. (na k. 1124), że podjął decyzję o uprawie razem z T. W. dla celów osobistych, jest oczywiście bez znaczenia. Nawet jeżeli przyjąć, że któryś ze sprawców zażywał narkotyki (tak jak R. K.), to prowadzenie upraw, zresztą na kolejnych 3 plantacjach na dużą skalę i wytwarzanie kilkudziesięciu kilogramów

marihuany, nie jest z pewnością dokonywane na swój użytek, a w celu osiągnięcia znacznych korzyści majątkowych i to w niniejszej sprawie miało miejsce.

Nadto rolą oskarżonego R. K. (1) nie jest wypowiedanie się na temat oceny prawnej działania współoskarżonego T. G. (k. 1125). Niezależnie od tego, że R. K. przeczyl wytworzeniu marihuany z I cyklu uprawy w M., a co za tym idzie wypłaceniu im pieniędzy przez T. G. (1), to obecność oskarżonych T. W. (1) i R. K. (1) na posesji T. G. (1) wynika z wyjaśnień tego pierwszego, co znalazło potwierdzenie w przebiegu eksperymentu procesowego (k. 218, t. II).

Zmienność i chwiejność wyjaśnień oskarżonego R. K. (1) jest przejawem braku lojalności procesowej wymaganej przepisem art. 60 § 3 k.k. obrońca oskarżonego R. K. (1) nie wykazał naruszenia przez Sąd zasady in dubio pro reo. Art. 5 § 2 k.p.k. ma zastosowanie wtedy, gdy to organ procesowy (tu sąd), a nie strona powożenie nie dające się usunąć wątpliwości i rozstrzyga je na niekorzyść oskarżonego. In concreto Sąd takich wątpliwości nie powziął i dokonał ustaleń faktycznych po przeprowadzeniu oceny dowodów zgodnej z wymogami art. 7 k.p.k. Przejawem zaś naruszenia zasad procesowych wyrażonych w art. 7 k.p.k. i art. 4 k.p.k. – wbrew ocenie skarżącego – nie jest sytuacja odmowy przydania waloru wiarygodności jakimś dowodom (tu: wyjaśnieniom oskarżonych T. G. i częściowo K. K.).

Ważne jest aby sąd uzasadnił na jakich oparł się dowodach, a którym i dlaczego odmówił wiary (art. 424 § 1 k.p.k.). Temu wymaganiu Sąd Okręgowy zadośćuczynił, co znalazło wyraz w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Niewątpliwie dotyczy to wszystkich dowodów, w tym wyjaśnień wszystkich oskarżonych, także T. P., którego rola nie ma znaczenia dla sprawstwa i winy oskarżonego R. K..

Odnosnie do zarzutu obrazu art. 2 §2 k.p.k. stwierdzić należy, że zarzut ten nie może stanowić podstawy apelacji. Przepis art. 2 § 1 ma charakter ogólny i nie reguluje on zasad postępowania w sprawach karnych, a tylko określa cel, do osiągnięcia którego służą konkretne poszczególne przepisy kodeksu postępowania karnego, mające owo postępowanie ukształtować prawidłowo. Dlatego też przedmiotem uchybienia mogą być tylko te właśnie konkretne szczegółowe normy nakazujące lub zakazujące dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej w toku postępowania. Na tle tych konkretnych norm k.p.k. przewiduje bezwzględne i względne powody odwoławcze określone w art. 438 i 439 k.p.k. (por. wyrok Sądu Najwyższego IV KR 247/70, OSNKW 1971, poz. 117).

Chybiony jest zarzut zawarty w apelacji obrońcy oskarżonego R. K. (1) naruszenia przepisów art. 4, 7, 410 i art. 366 § 1 k.p.k. – polegający na niewyjaśnieniu i nieuwzględnieniu dobrowolnego odstąpienia przez oskarżonego R. K. (1) od przestępczego procederu.

Na stronie trzeciej uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy ustalił, że oskarżeni: T. W. (1), R. W., R. K. (1) i A. R. (2) prowadzący plantację konopi w U. w 10 cyklach wytworzyli łącznie 50 kg marihuany o łącznej wartości 750.000 zł. „W lutym 2010 r. R. K. (1) i bracia W. podjęli decyzję o zakończeniu uprawy konopi. Powodem decyzji było aresztowanie w styczniu 2010 r. (prawidłowa data 19 luty 2010 r. – przyp. SA) A. R. (2) oraz zmniejszająca się ilość wytwarzanej marihuany z uwagi na chorobę konopi”. Wniosek stąd, że zakończenie produkcji środka odurzającego nastąpiło z tzw. przyczyn obiektywnych, niezależnych wprost od oskarżonych. W żadnym razie oskarżony R. K. (1) ani pozostali oskarżeni nie odstąpili od przestępczego procederu z przyczyn moralnych, po stwierdzeniu naganności swojego postępowania.

Oceniając wiarygodność depozycji oskarżonych nie sposób pominąć wyjaśnień oskarżonego T. W. (1) złożonych po konfrontacji z R. K. (1) (k. 814). Jak stwierdził T. W. oskarżony R. K. zaczął coś mówić, że : „do takich ilości nie można się przyznawać (...). To odebrałem jako delikatną próbę wpłynięcia na mnie”. Treść całej jego rozmowy z R. K. miała taki przebieg, że wprawdzie T. W. nie odebrał jej jako groźby, ale jako aluzję. Powiedział swojej konkubinie: „żeby zamykała drzwi na klucz, ma być ostrożna, że ma mieć telefon przy sobie. To była taka profilaktyka. G. i K. mieszkają nie daleko od niej”.

Powyższe wyjaśnienia oskarżonego T. W. (1) także potwierdzają, że również i w zakresie wielkości wytworzonej marihuany jego wyjaśnienia są prawdziwe. Świadczy to o chęci rzeczywistego ujawnienia całości działalności przestępczej swojej i osób współdziałających z nim.

Akceptując ustalenia sądu dotyczące korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego R. K. z przestępstw, Sąd odwoławczy nie podzielił poglądu wyrażonego w apelacji oskarżonego R. K. (1), że wysokość osiągniętej korzyści majątkowej uzyskanej z popełnienia przestępstw, należy ustalać po odliczeniu zobowiązań, jakie mieli oskarżeni T. W. (1) i R. K. (1) w stosunku do A. R. (2), z tytułu udzielonej pożyczki na zakup domu w P.. Nabycie przez oskarżonych owej nieruchomości stanowiło przysporzenie majątku, albowiem zwiększyły się ich aktywa. Wskazana w wyroku korzyść majątkowa stanowiła rzeczywistą kwotę jaką oskarżeni R. K. i T. W. uzyskali ze zbycia wytworzonej marihuany.

Reasumując Sąd odwoławczy nie znalazł podstaw do uwzględnienia zarzutów i wniosków zawartych w apelacji obrońcy oskarżonego R. K. (1). Weryfikacja zaskarżonego wyroku w stosunku do tego oskarżonego wynikała z tych samych przyczyn jakie zdecydowały o zmianie wyroku wobec oskarżonego T. G. (1).

Jednocześnie zważywszy na ciąg przestępstw przypisanych oskarżonemu R. K. (1), zmiana nie obejmowała eliminacji z podstawy prawnej skazania art. 65 § 1 k.k. i ustalenia o uczynieniu sobie z popełniania przestępstw stałego źródła dochodów.

W trybie art. 435 k.p.k. w taki sam sposób zweryfikowano orzeczenie wobec oskarżonego T. W. (1), który wyroku nie zaskarżył.

Kontrolując wyrok w zakresie kary wymierzonej oskarżonemu R. K. (1), Sąd Apelacyjny uznał, że kara pozbawienia wolności oscyluje w granicach ustawowego minimum i nie ma podstaw do jej łagodzenia. Wprawdzie oskarżony nie był dotychczas karany, posiada dolegliwości zdrowotne, ale skala jego działalności przestępczej jest ogromna, co świadczy o znacznym stopniu jego winy i stanowi bardzo duży stopień szkodliwości społecznej.

Z tych przyczyn zaskarżony wyrok w zakresie kary jak i pozostałych rozstrzygnięć, z wyjątkiem zmiany orzeczenia podjętego w trybie art. 45 §1 k.k., utrzymano w mocy.

Odnośnie do apelacji obrońcy oskarżonego A. R. (2).

Uchylenie zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego A. R. (2) uzasadnione było nie tyle słusnością podniesionych w apelacji zarzutów, jak potrzebą skonkretyzowania jego roli w zakresie przestępczego procederu uprawy konopi i wytwarzania zeń środka odurzającego w postaci marihuany na terenie nieruchomości w P. i U., i ewentualnie ustalenia rozmiarów korzyści majątkowej osiągniętej z popełnionych przestępstw.

Jak wynika z uzasadnienia wyroku Sądu pierwszej instancji, po plantacji w M. oskarżeni T. W. (1) i R. K. (1) poszukiwali kolejnego miejsca na uruchomienie nowej plantacji konopi. Zakupili w dniu 30 marca 2005 r. nieruchomość w P.. Pieniądze na jej zakup pochodziły od obu oskarżonych oraz od A. R. (2), który pożyczył 30.000 zł. Nadto oskarżony A. R. (2) zorganizował cały sprzęt centralnego ogrzewania (str. 2). Nadto, jak ustala Sąd Okręgowy oskarżony A. R. (2) był odbiorcą wyprodukowanej marihuany (str. 14 uzasadnienia).

Jeśli chodzi o plantację w U. w 2008 r., to według ustaleń Sądu orzekającego postanowili ją wspólnie założyć: T. W. (1), R. K. (1), R. W. i A. R. (2). Odpowiedniej lokalizacji poszukiwał R. K. (1). Oskarżony A. R. (2) zapewnił jej sfinansowanie. Nieruchomość kosztowała 70 tys. zł. Nadto oskarżony A. R. (2) sfinansował sprzęt potrzebny do prowadzenia plantacji, tj. transformatory do rozruchu lamp ogrodniczych i lampy, wentylatory z nawiewem świeżego powietrza, wentylatory stacjonarne, nawozy, doniczki, podłoże pod sadzonki. W czerwcu 2009 r. do celów uprawy przystosowano dodatkowe pomieszczenie. Łącznie prowadzono w obydwu pomieszczeniach plantację na 500 sztuk. By poprawić jakość zieleń używano dwutlenku węgla z butli gazowej, które organizował A. R. (2) (str. 2 i 3 uzasadnienia wyroku). Uprawę zakończono po aresztowaniu oskarżonego A. R. (2).

Powyższe ustalenia Sąd Apelacyjny w pełni zaakceptował, gdyż wynikają one z zebranego w sprawie materiału dowodowego. Rzeczywiście podstawę ustaleń stanowiły wyjaśnienia oskarżonych T. W. (1) i co do zasady R. K. (1), z wyjątkiem tej ich części, gdy oskarżony R. K. zaniżał wielkość wytworzonej ilości marihuany, zarówno w P. jak i w U.. Była o tym mowa w poprzednich częściach niniejszego uzasadnienia.

Wbrew zarzutom zawartym w apelacji, istniejące w sprawie dowody wystarczały do uznania sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie obu zarzucanych mu czynów, jakkolwiek do rozważenia pozostaje forma ich popełnienia, a w szczególności, gdy chodzi o czyn przypisany mu w pkt 1 części rozstrzygającej. Przyjęcie współsprawstwa i to w sposób opisany w pkt 1 wyroku nie do końca przystaje do poczynionych w pisemnym uzasadnieniu ustaleń faktycznych. Oczywistym jest, że część dyspozytywna wyroku winna znaleźć odzwierciedlenie w części motywacyjnej. Zatem obok ustaleń co do podjętych czynności rozważenia wymagała strona podmiotowa (*animus auctoris*), która jest istotnym elementem współsprawstwa.

W odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu A. R. w pkt 2) pozostaje do ustalenia czasokres działania przestępczego z uwagi na tymczasowe aresztowanie oskarżonego (prawdopodobnie od 19 lutego 2010 r.). Wbrew zarzutowi apelacji nie stanowi podstawy do ekskulpacji oskarżonego A. R. (2) fakt, iż w innej toczącej się niemal równoległe sprawie II K 105/11 przed Sądem Okręgowym w Opolu oskarżony skorzystał z dobrodziejstwa art. 60 § 3 k.k. W tamtej sprawie ujawnił działalność przestępczą, która dotyczyła innych przestępstw, m.in. także z art. 53 ust.3 ustawy z 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, oraz udziału w grupie przestępczej. Nota bene wyrok w tej sprawie został uchylony, a sprawę przekazano Sądowi Okręgowemu w Opolu (w znacznym zakresie) do ponownego rozpoznania.

Nie jest prawdziwe twierdzenie, że oskarżony R. K. (1) miał interes w obciążeniu oskarżonego A. R. (2), albowiem w niniejszym procesie nie skorzystał ze statusu małego świadka koronnego, a głównie dlatego, że minimalizował swój i innych współsprawców udział w przestępstwie, przez podawanie znacznie zaniżonej ilości wytworzonej marihuany. W tym sensie działał na korzyść współoskarżonych. W tym zakresie za prawdziwe słusznie uznano wyjaśnienia oskarżonego T. W. (1). Nota bene T. W. (1) nie miał bliższych kontaktów z oskarżonym A. R. (2). Wiedzę o jego działaniach na rzecz uruchomienia plantacji, czy pomocy w sprawach organizacyjnych czerpał głównie od oskarżonego R. K. (1). Od niego też wiedział, że oskarżony A. R. (2) jest odbiorcą całej ilości wytworzonej marihuany zarówno na plantacji w P. jak i w U.. Pomówienia współoskarżonych T. W. (1) oraz R. K. (1) były przedmiotem wnikliwej oceny Sądu Okręgowego, a Sąd odwoławczy w pełni tę ocenę podziela nie stwierdzając naruszenia art. 7 k.p.k.

Na marginesie tylko podnieść należy, że zarzut obrazy art. 2 § 2 k.p.k. został wadliwie postawiony, o czym była mowa wcześniej.

Istotną wadą zaskarżonego wyroku jest brak ustaleń faktycznych na temat wielkości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego A. R. (2) z popełnionych przestępstw. Efektem tego jest niejasność orzeczeń podjętych na podstawie art. 45 § 1 k.k. – zawartych w pkt 2 i w pkt 4 części rozstrzygającej. Brak uzasadnienia powodów, które legły u podstaw zasądzenia tytułem równowartości korzyści majątkowej uzyskanej przez oskarżonego A. R. w związku z czynem z pkt 1) kwoty 84 tys. zł (podczas gdy od oskarżonych T. W. (1) i R. K. (1) zasądzono po 48 tys. zł, a z racji popełnienia czynu z pkt 2) 300 tys. zł (a od pozostałych współsprawców po 150 tys. zł), uniemożliwia kontrolę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego A. R. (2).

Niepełność ustaleń, a także niewystarczające rozważania na temat oceny prawnej czynów przypisanych oskarżonemu A. R. (2), a w szczególności czynu pierwszego, była powodem uchylenia zaskarżonego orzeczenia i przekazania sprawy tego oskarżonego do ponownego rozpoznania.

Rozpoznając sprawę po raz wtóry, Sąd Okręgowy korzystając z dorobku doktryny i orzecznictwa na temat form popełnienia przestępstwa jeszcze raz rozważy i uzasadni kwalifikację prawną czynów oskarżonego A. R. (2), ustali rozmiary osiągniętej przez niego korzyści majątkowej z popełnionych przestępstw, a w konsekwencji właściwie orzeknie o karze i środkach karnych.

Na marginesie należy jedynie wskazać, że złożone przed rozprawą przez nowego obrońcę oskarżonego „Uzupełnienie apelacji” zostało potraktowane jako pismo procesowe. Powołane w nim przepisy: art. 445 § 2 k.p.k., art. 431 § 1 i 3 k.p.k., art. 433 k.p.k., nie uprawniały do złożenia pisma o nazwie „Uzupełnienie apelacji”. Okoliczności i termin do złożenia uzupełnienia apelacji określa art. 445 §2 k.p.k. i te wymogi nie zostały spełnione. Powołanie natomiast przepisów o cofnięciu apelacji jest niezrozumiałe. Zarzuty i argumenty podniesione w piśmie przez obronę mogły być brane pod uwagę przez sąd jedynie przy badaniu okoliczności wymienionych w art. 440 k.p.k., zaś nie podlegały ocenie jako zarzuty stanowiące kontynuację apelacji, którą obrońca oskarżonego złożył w ustawowym 14-dniowym terminie od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem.

Odnosnie do apelacji Prokuratora – dotyczącej oskarżonego R. W..

Apelacja jest zasadna. Uchybienia jakich dopuścił się Sąd Okręgowy przy wyrokowaniu w zakresie kary, są oczywiste i zapewne wynikały z nieuwagi lub niedopatrzenia sądu z racji obszerności wyroku i wielości oskarżonych.

Nie ulega wątpliwości, że pominięcie w wyroku orzeczenia o karze łącznej grzywny narusza art. 85 k.k., zgodnie z którym w przypadku orzeczenia kar tego samego rodzaju za dwa lub więcej przestępstw, co do których zapadł pierwszy choćby nieprawomocny wyrok, orzeka się karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa.

In concreto oskarżonemu R. W. wymierzono karę grzywny dwukrotnie, tj.: **a)** za ciąg przestępstw z art. 53 ust. 2 i art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 §2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. – w wysokości 100 stawek dziennych z ustaleniem jednej stawki dziennej na 80 zł (pkt 17 wyroku);

b) za przestępstwo z art. 287 § 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. – w wysokości 100 stawek dziennych z ustaleniem jednej stawki dziennej na 80 zł (pkt 20 wyroku).

Zaistniała sytuacja procesowa uzasadniała orzeczenie kary łącznej grzywny na podstawie art. 91 §2 k.k., art. 85 k.k. i art. 86 § 2 k.k. Gdy zważyć, że Prokurator wnioskował o zastosowanie przy wymiarze kary łącznej grzywny zasady pełnej absorpcji, jaką przyjął Sąd meriti przy orzekaniu kary łącznej pozbawienia wolności, nie było żadnych przeszkód od orzeczenia w instancji odwoławczej kary łącznej grzywny w wysokości 100 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na 80 zł.

Tak samo zasadny jest drugi zarzut zawarty w apelacji Prokuratora, tj. zarzut obrazy prawa materialnego art. 73 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. Skazanie oskarżonego R. W. w warunkach art. 65 § 1 k.k., wobec tego, że oskarżony z popełniania przestępstw uczynił sobie stałe źródło dochodu oznacza, że stosowane są wobec niego przepisy dotyczące wymiaru kary, środków karnych oraz środków związanych z poddaniem sprawy próbie określone w art. 64 § 2 k.k.

W przypadku zastosowania wobec takiego sprawcy warunkowego zawieszenia wykonania kary - a takie wobec oskarżonego zastosowano (pkt 22 wyroku) oddanie go w okresie próby pod dozór kuratora sądowego, było obligatoryjne (art. 73 § 2 k.k.).

Wobec tego, że wydanie orzeczenia w przedmiocie ustanowienia oskarżonemu dozoru kuratora uszło uwagi Sądu orzekającego, wyrok należało zmienić w tym zakresie, czemu Sąd Apelacyjny dał wyraz w pkt V ppkt 2 części dyspozytywnej podjętego orzeczenia.

Z tych przyczyn orzeczono jak w części dyspozytywnej wyroku.

Zwolnienie oskarżonych T. G. (1), R. K. (1), R. W. i T. W. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze uzasadnione jest skalą ich zobowiązań majątkowych orzeczonych w zaskarżonym wyroku (art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ustawy o opłatach w sprawach karnych).